

gjøre, derved alene en nogenlunde virkelig Grændse. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen egentlig Grund til at fravige Forslaget, og just for, at Spørgsmaalet kan komme til en Afgjørelse, vil jeg hellere lade Forslaget komme til en Afstemning. Det ene Medlem af Udvalget er ikke tilstede og det andet Medlem, skal jeg ikke undlade at bemærke, har sagt mig, at han ikke har Noget imod, at Forslaget tages tilbage, hvis jeg vilde; men jeg anser det for mit Bedkommende for bedre, at det, hvis Thinget saa synes, bliver forkastet ved en Afstemning, idet jeg er ganske vis paa, at, hvorledes Afstemningen saa falder, vil man ikke deraf se en Animositet mod Svenskerne, ligesom man heller ikke vil tro paa en Animositet hos mig mod Svenskerne, fordi jeg helst ser Sagen afgjort ved en Afstemning. Det vil jeg, at jeg aldeles ikke har nogen særlig Grund til at holde stærkt paa Forslaget; jeg har for min Person slet Intet at indvende mod Kallet 8, og Kallet 10 er mig ingenlunde vigtigt; det gjælder jo ved alle flige Tal; at man ikke kan bestemme, at just dette maa gribes. Hvis altsaa Vædringsforslaget forkastes, saa har Landstinget derved vedkjendt sig, at man kan gaa ned til 8 Aar, men derved er intet Videre bestemt. Jeg vilde nødig gaa ind paa, at man gif lige ned til 3 Aar, hvad der vilde slaas fast, hvis man ligefrem vilde holde sig til det af den ærede Indenrigsminister anførte Exempel; det tror jeg vilde være i flere Henseender betænkeligt. Jeg henstiller altsaa ganske til det ærede Thing at gjøre, hvad det finder rigtigt. Det kan gjerne være, at hvad der var rigtigt før Diskussionen, at man ganske simpelt vedtog Forslaget, kan stille sig noget anderledes, efterat der er vaet en Diskussion derom, som har henledet Opmærksomheden paa det.

Bloug. Jeg har paa ingen Maade villet sigte den ærede Ordfører for at ville foranledige en Demonstration mod Svenskerne. Foraauidt det udtrykkelig forlanges, skal jeg med største Forngielse erklære, at jeg er fuldkommen overbevist om, at han ikke næver en saadan Animositet, og at ligesaauidt Udvalgets øvrige Medlemmer gjøre det. Men naar det ærede Udvalg ikke vilde have denne Sag omtalt her i Thinget, skulde det ikke have gjort Indstillingen; havde det ærede Udvalg nøiedes med en Bemærkning i Præmisserne, var det aldrig faldet mig ind at trøre ved Sagen. Jeg kan heller ikke indvovine, at der stod ganske det Samme i Udvalgsbetænkningen af 1866, thi der stod, at man maatte forlange en „lidt længere“ Tid for Svenskere end for Normænd; men den dobbelte Tid, som man her forlanger, kan dog ikke kaldes for lidt længere Tid. Det forekommer mig derfor, at det vil være rigtigst, som jeg har tilladt mig at foreslaa, at Thinget, da det ærede Udvalg ikke vil tage Indstillingen tilbage, men

paa den anden Side ikke sætter Pris paa, at den vedtages, eens om at forfaste den.

Indenrigsministeren: Jeg ønsker blot endnu at tilføie et Par Ord. Jeg vil sige til det ærede Udvalgs Medlemmer og navnlig til den ærede Ordfører, at det vistnok vilde have noget vist Tiltalende for Administrationen, om den fandt sig bunden ved saa aldeles bestemte Kjendemerker som et vist Ophold i et vist Tidrum. Der kan jo nemlig ellers ofte være Spørgsmaal, om man skal optage en Person eller ikke, og det vil altsaa for saa vidt være overmaade behageligt for Administrationen, naar den kan sige: Den, der ikke har været her saa og saa mange Aar, kan der ikke være Spørgsmaal om at optage. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det Precedens, som er givet i 1867, heller ikke forekommer mig tilstrækkeligt til at nøies med 3 Aar; men hvad jeg vil gjøre opmærksom paa, er, at Opholdets Varighed alene dog ikke i og for sig er noget egentlig afgjørende Moment, og for saavidt som det baade i Udvalgets Betænkning og ogsaa i den ærede Ordførers Ytringer er fremhævet, at de Erklæringer, man forlanger navnlig fra de kommunale Autoriteter, meget jevnlig ere i alt Fald ikke meget positive, men snarere holde sig til den negative Form, da turde det være muligt, at dette Forhold i en nær Fremtid vil forandre sig, idet der jo nemlig vil være knyttet visse andre Følger til Indfødsret, som nærmere vedkomme de kommunale Autoriteter, end Tilfældet har været før, og man altsaa kan holde sig fuldkommen overbevist om, at de ville være noget skarper i deres Bedømmelse af de Personer, de anbefale til at faae Indfødsret, end de maaske have været hidtil. Men jeg tilstaar ogsaa, at lige over for Svenske, hvis Nationalitet er saa stærkt beslegtet med vor, og som derfor, naar de først ere komne herover, hvortil der gives baade Anledning og Veilighed, meget let kunne finde sig foranledigede til at indgaa ægtefabelige Forbindelser og deslige herovre, forekommer det mig, at det mange Gange kan være temmelig stærkt at forlange, at Opholdet skal have været 10 Aar. Jeg tror, at, hvor Forholdene ere saadanne, som de ere det lige over for Svenske og Norske, er det nødvendigt at tage ogsaa andre Hensyn med i Betragtning for at afgjøre, om de bør indstilles til Indfødsret eller ikke, og i denne Henseende tror jeg, man kan være temmelig overbevist om, at de, der nærmest komme til at kjende dem og at bedømme deres Færd, i Fremtiden, snarere ville blive noget for skarpe end noget for lidet nøiesende.

Ordføreren: Jeg skal ikke fortsætte denne Diskussion videre, men skal blot bemærke, at jeg ikke siger, at Tiden alene skal afgjøre Sagen, men at ved den store Masse er det godt at have en Tidsgrændse som det første, man holder sig til.